

היו חיוביים. אולם שמחתו היתה מוקדמת מדי.

שלוש דקות לאחר שנכנס לתחנת הר-משטרה הגיעה למקום חוליה בת 10 שוט-רים. ללא אומר הם התנפלו על שמעון פרץ, כבלו אותו, הפליאו בו את מכור תיהם והעבירו אותו לבית-החולים לחולי רוח מזדנף. לא הרחק מנהריה.

סיפר על כך שמעון פרץ: "נכנסתי לי בית חולים זה בריא ושלם. באו אלי 8 אחים, תפסו אותי וקשרו אותי. בא הרופא הראשי של בית החולים מזדנף, ד"ר לני גבריאלי. ועשה לי זריקה מרכבת משלר שה חומרים. לפני שהזריק לי את הזריקה אמרתי לו שאני אב ל-7 ילדים קטנים ואני מבקש ממנו לא להרוס לי את חיי. תשובתו היתה תסתום את הפה, והזריק לי את הזריקה".

מאז ממשך שמעון פרץ לעטוף כי הוא בריא ולא "משוגע". הוא הצליח לברוח מספר פעמים מבית החולים, ובכל פעם נשלחה המשטרה לחפש אותו. תוך כדי שימוש בכוח ובגז מדמיע, היתה מח-זירה אותו לבית החולים. ממזדנף הועבר

לכל רוח. שלמה פרץ. כיום בן 20. חייל. נהג של סגן-אלוף בחיליהם. נשלח למש-פחה אומנת, ואחר כך לבית הספר לדי-מבאות יס. "אין לי בית. הצבא זה המקום היחיד שאני יכול לישון בו. אבל אי-אפשר לישון כל לילה במחנה. בעיקר קשה לי בשבתות ובחגים. כשכולם נוסעים הביתה. המקום היחיד שאני יכול לנסוע אליו. זה החורבות של הצריח שהיה לנו. אני לא יכול לישון כל לילה בבסיס. אז אני ישן בקיץ על שפת הים ובחורף בתוך אוטובוסים בתחנה המרכזית בחיפה".

גבי פרץ. בן 18.5 אף הוא חייל. משרת ביחידת חיל-התותחנים בצפון הארץ. גם לגבי אין בית. לעיתים הוא לן במחנה. לעיתים הוא מצטרף אל אחיו בשפת-הים או מתחלק עימו במושב האוטובוסים החונים בתנאי התחנה המרכזית בחיפה. שניהם, גם שלמה וגם גבי מודים לצה"ל על שגייס אותם ומודים למפקדיהם הר-ישירים על שחיס המיוחד לו הם זוכים. "לפעמים קורה משהו אצל האחים שלנו. ואנחנו צריכים לרוץ אליהם. או המפק-דים עוזרים לנו ונותנים לנו חופשות". האה השלישי יששכר, אינו כבר בן

מזל פרץ. בת ה-14. צעירה מלאת חיוניות ומפותחת הרבה מכפי גילה. שוהה. מאז פוזה המשפחה. אצל משפחה-אומנת בגבעתי-אולגה. למזל אין טענות למשפחת הירקן יעקב חלפון המטפלת בה. היחס אלי הוא יחס מצויין. אבל זה בוודאי לא כמו אצל ילדים אחרים שיש להם הורים. או לפחות אבא. בעוד כחודשיים עומדים להעביר את מזל פרץ לפנימיית אומן. ליד פעולה. השייכת למשרד הסעד. שם היא תשהה עד שהיא תתגייס לצה"ל. כמו שני אחיה.

ז'קלין פרץ. בת ה-13. שוהה אף היא בפנימיית אומן. נראה כי פנימיה זו הפכה להיות בית לחלק ניכר ממשפחת פרץ. ברוריה בת ה-12. ילדה יפהפיה, נבונה, בעלת עיניים שחורות גדולות ועצובות מבלי את השנים האחרונות בפנימיה אחרת של משרד הסעד, נווה מיכאל, בר-פרדס-חנה. ליד בית החולים שבו היה אב המשפחה מאושפז. אולם בשנה הבאה. על פי בקשתה של ברוריה, יעבירו אותה לפנימיית אומן. שם תוכל להיות עם אחותה. ברוריה פוחדת לספר מדוע ביקשה לעז-בור. פן לא יעבירו אותה. אולם אחיה יודעים לספר בשמה כי "היחס בנווה מיכאל הוא כמעט כמו היחס שהיה לישי-כר בבית-חינה".

בנווה מיכאל ישאר אח אחד. ראובן בן ה-10. נראה כי מכות האיוב שנחתו על המשפחה פגעו יותר מכל בראובן. הוא נער סגור, כמעט ואינו מדבר. מלבד כל דבר בהשלמה פאטאלית. כששואלים את ראובן אם הוא רוצה להישאר בנווה מיכאל או לעבור לאומן. או למשפחה אומנת. הוא עונה: "לא אכפת לי. זה בין כה וכה לא משנה. שום דבר בחיים לא משנה". נאום ילד בן 10.

"לא הצליחו לשגע אותי!"

אחר שהצליח במאבקו נגד בית חינה, נראה היה לשלמה פרץ כי קיים שביב תקווה לשחרר את אביו מבית החור-לים לחולי נפש. לשקם אותו. ולנסות ולקבץ את המשפחה כולה ולשקם גם אותה.

פרץ התחיל להפגין את המוסדות השור-נים במכתבים מנוסחי כראוי, שבהם הוא מוחה על העוול שנגרם למשפחתו ומבקש לשחרר את אביו. שמעון פרץ הצליח להבי-רין מבית החולים. בעזרת בנו, מכתב מועזע שבו הוא קורא לעזרה. לאחר שהוא מגולל במכתב את כל תולדות ההתנכלות יות לו ולמשפחתו הוא כותב: "אני בטוח כי טיפלו בי בדיוק כמו בסרט קן הקוקיה. אני הגעתי למדינת ישראל הבאתי 7 חיילים ופה הרסו לי את חיי. אבל לא הצליחו לשגע אותי. מי שיקרא את הפר-שה של חיי, יבכה בדמעות מרות. על מה שנגרם לי ולשבעת ילדי הקטנים. על כן אני פונה אליך, על מנת לעזור לי להשר-תחרר מצוקתי ולנסות ולבנות את חיי מחדש".

המכתב שוכפל על ידי שלמה פרץ וגש-לח לאישים רבים במדינה. מאף אחד מהם לא קיבלו שמעון או שלמה תשובה. אולם נראה כי בכל זאת מתחיל דבר מה לזון. עיריית נהריה, אשר אף אליה הגיע המכ-תב, ולראש העיר נודע על פעילותו של שלמה פרץ בפרשת בית חינה, נבהלה. דרך מפקדיו בצה"ל החלו אנשי העירייה לנסות ולשאת-ולתת עם שלמה פרץ בדבר פיצוי אישי על הרס הבית. טוען שלמה פרץ: "הבית היה שלנו משך 21 שנה. כאשר היו צריכים את השטח כדי לבנות מפעל בקירבתו, הרסו את הבית, שרפו את החפצים. וכל זאת כאשר אני והאחים שלי ילדים קטנים. אבא שלי בבית-החור-לים ואפילו לא טרחו להחתים אותו על פתק שהוא מסכים לכל זה".

"כל האסונות שקרו לנו קרו בגלל העיר-ריה. הפסיקו את המים והחשמל. גרמו לכך שאחותי הקטנה תמות. שאמא שלי תמות משברון לב ומה הם רוצים עכשיו: לתל את איוה דירה בשכונ בשבילי, כשהם שוכחים את האחים שלי ושוכחים כי אבא שלי נמצא בבית-חולים. מבלי שהוא חולה? אני לא אסתפק בכך. אני לא רוצה נקמה? אני רוצה שישחררו את אבא. שיתנו לנו פיצוי על הסבל שגרמו לנו. ויעזרו לנו לבנות את המשפחה מחדש".

"אין לי שום דבר נגד המדינה. אני משרת בצה"ל. גם האח שלי ככה. וכל אחד מהאחים הפתים שלי ישרתו בצה"ל כאשר הם יגיעו לגיל 18. אבל יש גם במדינה הזאת אנשים רעים. ואני רוצה שאלה ישלמו בשביל מה שהם עשו לנו".

יששכר פרץ, אשר פרשת מותו ב"בית חינה" הסעירה את הארץ כולה וגרמה לכך שהמשטרה תצטרף את בעלי המוסד לילדים באשמת גרימת מותם של הילדים, הוא רק אחד משמונת האחים שסבלו רעב ונרדפו על ידי המוסדות. לאחר שאימם נפטרה ואביהם אושפז.

האח שמח ברעב

שמעון פרץ לבית-חולים פרטי לחולי רוח. גבעת נאה בפרדס חנה, ומשם לבית החור-לים לחולי רוח בעכו.

אבא כמו לכל אחד

יום אין ספק כי שמעון פרץ אינו בריא. לאחר שש שנים בבתי חולים לחולי רוח, כאשר מדי יום ביומו מוזיקים לו זריקות מוזיקות שונות, הוא נמצא רוב הזמן בהיותו נוטל הכרה. בנו הב-כור שלמה, המפקיד לבקר אותו כמעט בכל יום מספר: "היום אבא כבר לא בסדר. אי-אפשר להכיר אותו. אבל אני בטוח. שאם יוציאו אותו מבית-החולים ויתנו לו טיפול טוב, ויפסיקו עם הזרי-קות והכדורים. אני אקבל בחזרה אבא. כמו שיש לכל אחד".

בבית-החולים מזדנף אין מסמכים שמהם אפשר להבין על פי איוה צו ועל דעת מי, הכל בבית-החולים לאשפו בית שמעון פרץ. "כל המסמכים הועברו לבית החולים גבעת-נאה, כאשר החולה עבר לשם". הסבירו לכתב העולם הזה בבית-החולים. גם בגבעת-נאה לא יודעים היכן המסמכים של שמעון פרץ. ועל פי איוה צו הוא אושפז: "כל המסמכים הועברו לבית-הי-חולים בעכו".

בעכו אמנם יש תיק רפואי של שמעון פרץ. תיק רפואי חסוי על פי החוק. אולם אחד מעובדי בית-החולים הסכים לגלות כי בתיק אין צו אישפוז. "אנחנו קיי-בלנו אותו לאחר שהוא היה בבית-החולים אחרים. יש לנו רק טופס קבלת חולה. צו האישפוז המקורי. אם הוא ככלל קיים. נמצא בבית-החולים הראשון". שבעת בניו של שמעון פרץ נמצו

במדינה

דרכי חיים

עיקוב ההליכים

הנתבע ע"י שוהר

נבחר כיו"ר המועצה

הישיבה של מועצת כפר קלנסאוה היתה מתוהה. ראש המועצה לשעבר, חאלד סלאמה וחבר המועצה בעת הישיבה, ביקש הצבעת אי-אמון בראש המועצה אחמד תאיה. שלושה קולות היו בעד תאיה. אר-בעה נגדו. בהצבעה שנייה נבחר סלאמה ליו"ר.

הכל היה שיגרתו לולא העובדה ש-בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב הוגש נגד סלאמה כתב-אישום על-ידי מדינת ישראל, על קבלת שוחד בעת שכהן כ-ראש המועצה. וכי הודח מכהונתו בעקבות הגשת כתב האישום. סלאמה סיפר לחברי המועצה, כי ביקש עיכוב ההליכים מן היועץ המישפטי לממשלה, ולכן הוא כשר להיבחר שנית. פרקליטו של תאיה, עורכי-דין אהרון ברקאי, הריץ מייד מכתב ל-יועץ המישפטי לממשלה ובו בקשה להחיש את ההליכים הפליליים נגד סלאמה כדי שלא יכון כראש המועצה. אדם שהורשע, אינו זכאי לשרת במועצה מקומית.

כאשר נבחר אחמד תאיה כראש ה-מועצה, באפריל השנה, היה מעשהו הרא-שון לקחת רואה חשבון שהכין דו"ח על ניהול המועצה בתקופת סלאמה. הדו"ח הוגש גם לממונה על המחוז. רואי החי-ש בון, משרד משה ברי, קבע כי מאזי המועצה מזויפים. כי הוצאו כספים במיר-מה, כי זייפו קבלות, כי נעשה שימוש ברכוש המועצה וכספיה לצרכים פרטיים של סלאמה. הם המליצו על חקירה נרח-בת והעברת החומר למישטרה. חלק ממיצ-אי רואי החשבון משמש בסיס לכתב האיר-שום שהוגש נגד סלאמה.

כתב האישום מספר כי סלאמה לקח מתושב הכפר 12 אלף לירות כדי להכניסם, כביכול, לקופת המועצה, על מנת ש-תאשר לו אישור בנייה ומכירה של נכס. אולם הכסף שולשל לכיסו ולא הגיע למור-עצה.

כאשר ראה סלאמה כי יורשו תאיה עומד לפנות למישטרה, עם מימצאי רואה החי-ש בון, החליט כי הדבר מסוכן מדי, פנה ליועץ-המישפטי בבקשה לעיכוב ההליכים, ובמקביל השתלט מחדש על המועצה.

הממונה על המחוז, אלברט חיון, שותק מסיבות השמורות עימו.

מישפט

רק משוגע יסרב

מה לעשות כאשר

כבוד השופט משתגע?

במדינת-חוק נוסח ישראל, שופט מת-מנה לכל החיים. אי-אפשר לפטר אותו. בניגוד לנשיא, לראש-הממשלה, לחבר-כנסת ולרב ראשי, אין הוא צריך להיב-חר שנית. הדבר בא כדי להבטיח לשופט אי-תלות מוחלטת.

אין בכך ביטחון מוחלט. קידומו של השופט, מתפקיד שופט-שלום זוטרי ועד לשופט בית-המישפט העליון, תלוי בועד דתי-מינויים. אך המצב עדיף על פני זה הקיים במדינות ארצות-הברית, שבהן ה-שופט צריך להיבחר מדי פעם מחדש, ועל כן הוא נאלץ להתאים את עצמו לדרישות הקהל.

לפסקי פה אחד. אולם המצב הקיים בישראל טומן בחובו בעייה בלתי-פתורה: מה לעשות בשופט המשתגע?

מיקרים כאלה כבר קרו, אף כי טופל בהם בסוד כמסו. היו שופטים תימהונים. שופט מסוים גילה מעל הכס סימנים מובהקים של מופרעות נפשית קשה. עור-כיהדין ידעו זאת. שר-המישפטים ידע זאת. לפחות חבר-כנסת אחד ויועצו ידע מישפטי פעלו לשם הרחקתו. אך לא היה כל אמצעי לכך. ניסו לדבר אל ליבו של האיש ולהניעו להתפטר מרצון, אך הוא סירב בעצבנות. במשך תקופה ארוכה, את המצב הזה בא לתקן תיקון בחוק.